

Záhady starověkého vědění

Kdo byli naši předkové? Na tuto otázku, jak se nám zdá, je již dlouho dána vyčerpávající odpověď. Klasická odpověď naznačuje postupný přechod od zpracovávání kamene po vesmírné lodě, vývoj z generace na generaci, postupný rozvoj představ o světě a postupné hromadění znalostí.

V našem pohledu jsou hluboce zakořeněné názory na neolitické předky, kteří jsou vždy prezentováni v podobě chlupatých lidiček, co s kyjem v pohotovosti a s výhrůžným řevem pronásledují vyděšeného, prchajícího mamuta. Zdá se, že všechny jejich životní potřeby jsou zaměřeny pouze na prozaické získání potravy.

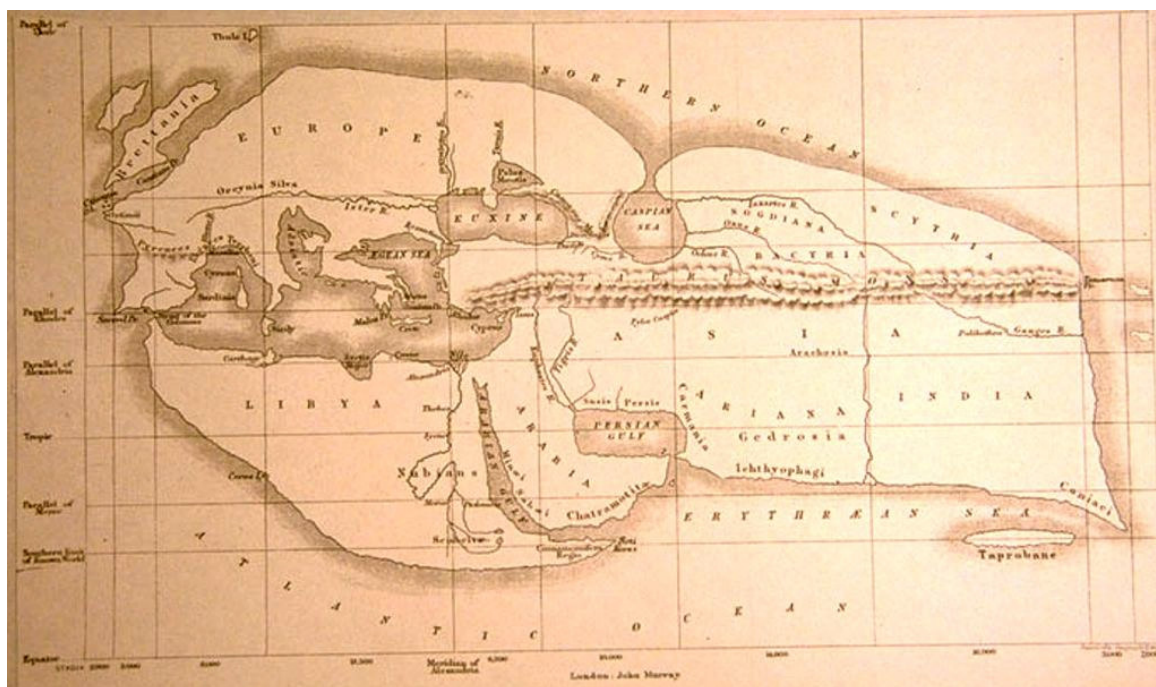
Ale s rozvojem archeologie, paleontologie a dalších věd, tyto představy nečekaně padají jedna po druhé. Další objevy nás nutí přehodnotit naše chápání duševních schopností a technických možností u dávno zapomenutých lidí a národů.

Ukazuje se, že staré národy se dobře vyznaly v astronomii, byli odborníci na metalurgii, znali tajemství lidského těla a ve svém volném čase mimo dobu lovu, budovali mnohatunové kamenné stavby se záhadným významem. Odkud se dostaly k našim předkům tyto znalosti? Kdo byli učitelé starých Egyptanů, Babyloňanů, Indů, Číňanů nebo Řeků? Pocházely znalosti z dávných dob, dospěly k úpadku během středověku, byly nově objeveny Araby, obnoveny v době renesance a rozvinuty ve vědecké poznání v dnešní době?

„...Svět je plochá deska a rozprostírá se od Iberie po Indii, Afriku a Skýtii. Jeho čtyři strany jsou ohraničeny vysokými horami, na kterých spočívá nebeská klenba. Země je jako obrovská truhla a na jejím víku jsou všechna moře a země. Pokrývá ji nebeská klenba a hory jsou její stěny.“

Tento naivní pohled na svět je prezentován v „křesťanské topografii“, napsané v 6. století. Po tisíce let, neznali lidé přesnější představu o naší Zemi. Pythagoras již v 6. století před naším letopočtem učil ve své škole, že Země je koule. Aristarchos ze Sámy, ve 3. století př. n. l. předpokládal, že Země obíhá kolem Slunce a Eratosthenes z Kyrény, Alexandrijský knihovník, matematik, astronom a geograf, vypočetl v této době s přesností na 30 km obvod planety na 40.000 km. *(Vycházel při tom pouze ze změření úhlu dopadajících paprsků Slunce na dvou různých místech ve stejné době. Pozn. překl.)*

Až do druhé poloviny 19. století, vědci odhadovali stáří Země na několik tisíc let, avšak starověké bráhmanské knihy určují stáří Země a vesmíru na 4,3 miliardy let, což je velmi blízko našim současným odhadům.

Erastotova mapa světa z 19. století. (dle Wikipedie)

V historii naší planety se střídaly období rozvoje a pokroku s obdobími zkázy a pronásledování. V roce 1600, byl dominikánský mnich Giordano Bruno upálen zaživa, na Náměstí květů v Římě, jako kacíř. Tvrdil totiž, že ve vesmíru existuje mnoho sluncí s planetami, které je obíhají. Tento brilantní názor Bruna, opomíjený po 400 let v jeho epoše, byl však znám již 2000 let před ním. Starověký filosof Anaximenes z Milétu (585 - 525 př. n. l.), který věřil v mnohost obydlených světů, řekl zklamaně Alexandru Makedonskému, že on dobyl pouze jednu Zemi, zatímco ve vesmíru existuje mnoho takových planet.

Proces s Giordanem Brunem (Dle Wikipedie – reliéf z jeho pomníku).

V současné době znovu objevujeme zapomenuté znalosti. Před 350 lety, Johannes Kepler určil příčinu přílivu a odlivu, na úkor přitažlivosti Měsíce. Okamžitě se stal terčem pronásledování a perzekuce. Ale již ve 2. století př. n. l. Babylónský astronom Seleucus hovořil o vlivu Měsíce na vodu oceánů a moří. V době 100 let př. n. l. Posidonius, řecký filosof, astronom a geograf, došel ke správnému závěru, že příliv souvisí s oběhem Měsíce kolem Země. Již 2500 let před naším letopočtem oznámili čínští astronomové císaři, že Země se vznáší v prostoru. Před 400 roky byl Galileo Galilei za takové názory odsouzen církví.

V 5. století př. n. l. Diogenes Apollonský tvrdil, že meteority obíhají ve vesmíru a jen zřídka padají k Zemi, avšak v 18. století Francouzská akademie věd, prostřednictvím svého člena Antoine-Laurenta de Lavoisiera slavnostně prohlásila, že kameny nemohou padat z nebe, protože je tam nic nemůže držet.

(Pozn. překl. Přesto byl významným chemikem, tvůrcem chemického názvosloví a zformuloval Zákon zachování hmoty. Během Francouzské revoluce byl 8. května 1794 popraven.)

Diogenés na obraze malíře Jeana Geroma Leóna z roku 1860 (dle Wikipedie)

Inženýrské a metalurgické znalosti předků jsou ohromující. Málokdo ví, že Suezský průplav není současnou záležitostí. Jeho stavba byla zahájena v době egyptských faraónů již v 6. století př. n. l. a pokračovala za perského krále Dareia.

Velká čínská zeď byla postavena před 22 stoletími. Stavěli ji 3 miliony pracovníků po více než 40 let. Délka zdi je asi 2500 km, výška zhruba 15 metrů. Po vrcholu zdi byste mohli bezpečně jet moderním autem. Před 5000 lety, egyptský faraón Meni realizoval ambiciózní stavební projekt na změnu koryta řeky Nil. Tento případ je v historii bezprecedentní. Jeden ze sedmi divů antického světa byl maják na ostrově Faros u Alexandrie, s výškou asi 120 metrů. Maják byl postaven v letech 300 – 280 př. n. l. a stál asi 1.500 let, než byl zničen při zemětřeseních. Byl postaven z bílého mramoru. Na věži byla umístěna pohyblivá zrcadla odrážející světlo tak, že ho v noci bylo vidět ze vzdálenosti 50 kilometrů. Odpoledne je ozařovalo Slunce, v noci oheň.

(Pozn. překl. – Stavbu navrhl Ptolemaios Sotér, její vzhled je znám pouze z popisu Plinia staršího, jejím stavitelem byl Sóstratos. Ve 4. století maják poškodilo zemětřesení, v 10. století byl při zemětřesení značně poškozen a nebyl již v noci využíván. Pouze jeho bílá barva byla ve dne vidět. Lidé ho začali využívat na stavební materiál a definitivně byl zničen při zemětřesení v roce 1326.)

Obraz Viktora Shenoudy – jeho rekonstrukce (dle Wikipedie)

Naši letečtí konstruktéři mají předchůdce ve starověkém Héronovi Alexandrijském (10 – 70 n. l.) s jeho principem reaktivního pohonu. Naše současné kybernetiky předběhl se svými stroji a roboty. Sestrojil automat na nápoje, který po vhození mince napustil do nádoby určité množství tekutiny. Dalším vynálezem byly dálkově ovládané samootevírací dveře do chrámu nebo hudební hrací automat. Moderní vynálezy tedy mají své kořeny v propadlých dějin.

Překvapivý objev byl učiněn v Kostarice. V džungli zde byly nalezeny stovky dokonalých kamenných koulí o velikosti až 2,5 metru. Největší váží 16 tun. Některé skupiny koulí tvoří geometrické útvary, zatímco jiné ukazují na geografické směry. V Mexiku byly nalezeny obří kamenné hlavy o hmotnosti až 40 tun. Byly usazeny na kamenném podstavci, jako kostarické koule. Nejbližší lom se nachází ve vzdálenosti 100 km. Tyto hlavy byly vyrobeny před více než 3 tisíci lety.

Železný sloup na nádvoří mešity v Dillí váží 6 tun a dosahuje výšky 7,5 metru. Po 15 století, je vystaven tropickému podnebí a přesto na něm není rez. Výroba tak velkého

monolitu z nerezavějící oceli by i v naší době byla obtížná, nevíme bezpečně, jak byl tehdy vyroben.

Pozn. překl. Historické prameny uvádějí, že byl vyroben kolem roku 400 n. l., na popud krále Čandragupty II. Sloup není odlitek, ale byl prý vykován z mnoha kusů železa, když 120 kovářů na něm pracovalo 14 dní. Nerezavění způsobuje dle posledních výzkumů patina na povrchu, obsahující fosfor.

Fotografie sloupu z <http://extrastory.cz/images/2015/06-cerven/06-2/zelezny-sloup.jpg>

Úspěchy jihoamerických Indiánů v metalurgii jsou dosud nevysvětlené. V Ekvádoru byly nalezeny ozdoby z čisté platiny. Aby bylo možné vyrobit takový šperk, musíme napřed kov roztavit, aby se dal vytvarovat. Tavení platiny v Evropě bylo poprvé provedeno před 200 lety, při teplotě asi 2000 stupňů Celsia. Jak byli indiáni před mnoha staletími schopni dosáhnout takové teploty?

V Kanadě, v oblasti Velkých jezer, byly v 50. letech objeveny měděné doly, jejichž stáří bylo po použití analýzy radioaktivních izotopů určeno na 6000 let. Severoameričtí Indiáni byli lovci, rybáři a pastevci, bez tradice spojené s těžbou kovů, která není nikde uváděna. Ale mnohem více překvapující je, že vědci odhadují, že zde bylo vyrobeno 200 tisíc tun čistého kovu. Historie výroby dostupné mědi je v Severní Americe dobře známa, kdy a kde se těžilo a kolik bylo vyrobeno. Všechny údaje se víceméně shodují. Ale těchto 200 tisíc tun, jako kdyby se vypařilo. Kdo měď těžil a kam zmizela v tomto neuvěřitelném množství?

Pozn. překl. Podle jiných pramenů byla měděná ruda těžena a zpracovávána rovněž v Africe, protože měď byla s dalšími přísadami hlavní složkou na výrobu pláště kosmických lodí (talířů) mimozemšťanů, kteří před mnoha tisíci lety pobývali na Zemi a vystupovali jako ‚Bohové‘.

Hrobka čínského císaře Žou-Šu, který žil před 1700 lety představuje novou hádanku. Spektrální analýza kovového opasku z této hrobky ukázala, že se skládá z kombinace různých kovů, včetně hliníku. Poprvé byl čistý hliník získán až v roce 1825 a slitina s jinými kovy se

objevila mnohem později. Takže ozdoba zesnulého vládce ze třetího století vypadá podezřele a nezapadá do stereotypního schématu našich představ o minulosti.

V Londýnském Museu přírodní historie je lidská lebka z Broken Hillu, nalezená v jeskyni v Severní Rhodesii, která patřila hominidovi, který žil před 40.000 lety. Na levé straně lebky je malý kulatý otvor. Kolem něj nejsou žádné radiální trhliny, které jsou normálně přítomné u dávných zranění. V pravé části lebky naproti otvoru část chybí. Lebky vojáků, kteří byli zabiti kulkou z pušky, mají stejné znaky. V Paleontologickém muzeu v Moskvě je lebka pratury z oblasti Jakutska, který žil před stovkami tisíc let. V její přední části je kruhový otvor, rovněž bez radiálních trhlin, který také vypadá jako otvor po kulce.

Zdroj: <http://www.messageto eagle.com/prehistoric-skulls-with-bullet-holes-an-unsolved-ancient-mystery-who-shot-them/#>. VceFWMYhBWU

Starověkých astronomických znalostí je mnoho. Na způsob, jak byly získány a odkud pocházejí nemáme žádnou odpověď. Jak mohli sumerští astronomové vypočítat délku roku na Zemi, s přesností na 3 minuty a dobu oběhu Měsíce kolem Země ještě přesněji? Kdo jim dal takové znalosti, aby mohli určit délku precesního cyklu zemské osy, což představuje 25920 let? (Platónský rok.)

V jednom z berlínských muzeí je uložen sumerský pečetní váleček, který zachycuje Sluneční soustavu. Starověký africký kmen Dogonů znal spirální tvar naší galaxie a věděl o neviditelném průvodci hvězdy Sirius - Siriu B, který byl nedávno objeven až za pomoci moderní optiky. Dogoni také věděli o měsících Jupitera a Saturnových prstencích.

V Bretani byly nalezeny jeskynní malby, které byly interpretovány jako prehistorické astronomické mapy. Jaký praktický význam měly takové mapy pro lovce z doby kamenné? Takových kreseb bylo nalezeno velké množství, takže bude nutné revidovat názory na intelektuální schopnosti lidí z pozdní doby ledové.

Před 2.500 roky, před lety na Měsíc, Demokritos řekl: „Na povrchu Měsíce jsou stíny vysokých hor a hlubokých údolí.“ nebo „Je to Měsíc, který zakryje Slunce během zatmění,“ řekl filosof Anaxagoras. Poprvé si uvědomil, že během zatmění Slunce, dopadá na Zemi stín Měsíce. Stará Bráhmanská legenda říká, že život na Zemi přinesli ‚patriarchové‘, pocházející z Luny. Před Galileem nikdo nevěděl o slunečních skvrnách. Ale již před dvěma tisíci let o

tom psali staří čínští astronomové. Babylonští kněží znali čtyři největší měsíce Jupitera objevené dalekohledem až v roce 1610. Znali také měsíce Saturnu. Ale odkud dostali tuto informaci? Hérakleitos a učedníci Pythagora znali všechny planety Sluneční soustavy. Démokritos věřil, že hvězdy vznikají a zanikají a pouze některé z planet obíhajících kolem hvězd jsou vhodné pro život.

Takže co to je? Brilantní předpoklady nebo od někoho obdržené znalosti? Kdyby to byly jen dohady, proč jsou stejné v celé řadě od sebe vzdálených zemí? Staří obyvatelé Británie měli ještě větší znalosti astronomie, než kněží z Egypta a Sumeru. Neuvěřitelně vysoký stupeň astronomických znalostí existoval ve starověkém Mexiku. Moderní astronomické údaje určují délku roku jako 365,2422 dnů, a délku lunárního měsíce jako 29,53059 dnů. Starověcí Mayové, bez chronometrů a dalších přesných přístrojů udávají tyto hodnoty s rozdílem až ve čtvrté číslici za desetinnou čárkou...

Předpokládat, že starověké národy mohly mít nějakou představu o nekonečnosti vesmíru, pochopili struktury obklopující Sluneční soustavu, stále jaksi můžeme, protože tyto znalosti lze získat pomocí jednoduchých vizuálních pozorování a porovnávání. Ale nemáme žádné důkazy toho, jak získali znalosti v oboru, který nemůže být předmětem prostého lidského pozorování, a to v oblasti mikrokosmu. Kromě toho, dávní učenci trvali na jednotě objektů nekonečně velkých i malých.

První, kdo zformuloval atomovou teorii, byl Démokritos z Abdér, který navrhl již před 2500 lety, že základem rozmanitosti celého světa kolem nás jsou nejmenší nedělitelné elementární částice - atomy. „Ve skutečnosti není nic, pouze atomy a prázdný prostor“, řekl tento starověký vědec. Démokritos však převzal tuto ideu od Feničana Moschuse, který šel od tohoto Řeckého filozofa ještě dále a obhajoval myšlenku o dělitelnosti samotného atomu. Jeho verze, jak vidíme, byla blíže k pravdě. Leukippos, Epikuros a Lukrecius také uznávali atomovou teorii.

Základním stavebním kamenem Einsteinovy teorie relativity je téze, že „neexistuje žádný střed nekonečna“, což uvádí i Lukrecius ve svém díle „O povaze věcí“. „Smaragdová deska Herma Trismegista“ - starověký dokument, datovaný historiky do doby až 2500 let př. n. l. obsahuje také myšlenku jednoty vesmíru a složení viditelné hmoty.

(Pozn. Jak nahoře, tak dole.)

Jedna posvátná kniha indiánů takto popisuje stvoření světa: „Podobný mlze nebo oblaku prachu, z toho pocházelo stvoření.“ Moderní kosmogonie uvádí: „Počáteční etapa začala ukládáním prachových částic v centrálních rovině, kde se zhutňovala do mraku.“ Komentáře jsou zde zbytečné.

Atomová struktura hmoty je zmíněna na jednom pradávném Bráhmanském papýru, kde se říká, že: „Uvnitř každého atomu jsou obrovské počty světů, jako je prachových částic kolem Slunce.“ Stačí to sebrat a přepsat učebnice moderní atomové fyziky. Vzdejme hold genialitě a poznání vědců starověku, nicméně nemůžeme opomíjet prostou dráždivou otázku: co je vedlo k myšlence o objektech, které nejsou viditelné lidskýma očima?

Staří mudrci pochopili nebezpečí využívání znalostí k destruktivním účelům. V jednom ze starobylých indických textů je popisován „blesk“, kterým byla zpopelněna celá armáda a vedl ke ztrátě vlasů a nehtů. Anglický spisovatel E. Thomas ve své knize „Nejsme první“ cituje ze staré antické knihy úryvek: „Ohnivá smršť, byla uvolněna emitovaným zářením bezdýmného ohně. Temný mrak náhle pokryl oblohu. Mraky vířily ve vzduchu a vyzařovaly krev. Svět byl spálen žářem této zbraně, zdál se jako pohlcen horečkou.“

V jiné pasáži se popisuje výbuch se září tisíce sluncí. V Indii i v současné době stále nacházíme prastaré radioaktivní kostry lidí a zvířat. Záření přirozeného pozadí v okolní oblasti je desetkrát menší. V poušti Gobi objevili místo, pokryté roztaveným pískem. Před

3500 lety bylo indické město Mohendžodáro zničeno v důsledku záhadné katastrofy. Na skalách a budovách jsou stopy po tavení. Katastrofa byla okamžitá v důsledku silné exploze, doprovázené oslepujícím světlem. Zničené indické město v mnoha ohledech připomíná obrazy z Hirošimy, po výbuchu atomové bomby.

Vzhledem k tomu, má Indie další tajemství. Staří obyvatelé Indie používají šedesátkový systém měrných jednotek času. Den rozdělují do 60 hodin, které trvají po dobu 24 minut. Jednotku jako je hodina rozdělují na 60 minut po 24 sekundách. Pak je rozdělují na další menší jednotky, až do nejmenší třísetmiliontiny sekundy, zvané kšana. Na co mohli Indové potřebovat tak nepatrnou časovou jednotku, a co je nejdůležitější – jak ji mohli měřit? Nyní víme, že kšana je srovnatelná s dobou životnosti některých jaderných částic.

Nyní něco o mimořádném objevu, který může být rovněž klasifikován jako výzva modernímu vědeckému myšlení. Na počátku 18. století byly v Turecku nalezeny dvě podivné mapy, původem z let 1513 a 1528, čerpající z dříve neznámých zdrojů tureckého admirála Piri Reise. V roce 1929 je předal ředitel istanbulského muzea ke studiu americkým kartografům.

Téměř třicet let analýzy map vedlo k překvapivým zjištěním. Vědci si všimli zajímavou vlastnost, že mapy mají všechny potřebné geografické údaje, ale plošné zobrazení není zcela přesné. Pak umístili mapu na globus a zažili naprosté překvapení. Ukázalo se, že všechny obrysy kontinentů a moří se okamžitě shodují. Pobřeží Severní a Jižní Ameriky, Grónsko a Antarktida, o které v 16. století nikdo neměl ani tušení, se zcela shodovaly.

Mapa dělala dojem, že Piri Reis ji nakreslil za pomoci snímku provedeného z velké výšky, při pohledu na kulový tvar Země. Na mapách byly vyneseny takové detaily, jako podvodní hřebeny v Antarktidě a její pobřežní reliéf, které se podařilo najít až v 50. letech 20. století. Kromě toho se ukázalo, že starověké mapy jsou ještě přesnější než ty současné.

Zbývá jen dodat, že v současné době jsou k dispozici moderní mapy Antarktidy zpracované s využitím seismické a gravimetrické metody. Celý šestý kontinent je 9 - 10 tisíc let pokrytý mocným pláštěm ledu, tloušťky až několik kilometrů. Mapy však zobrazují pevnou zemi.

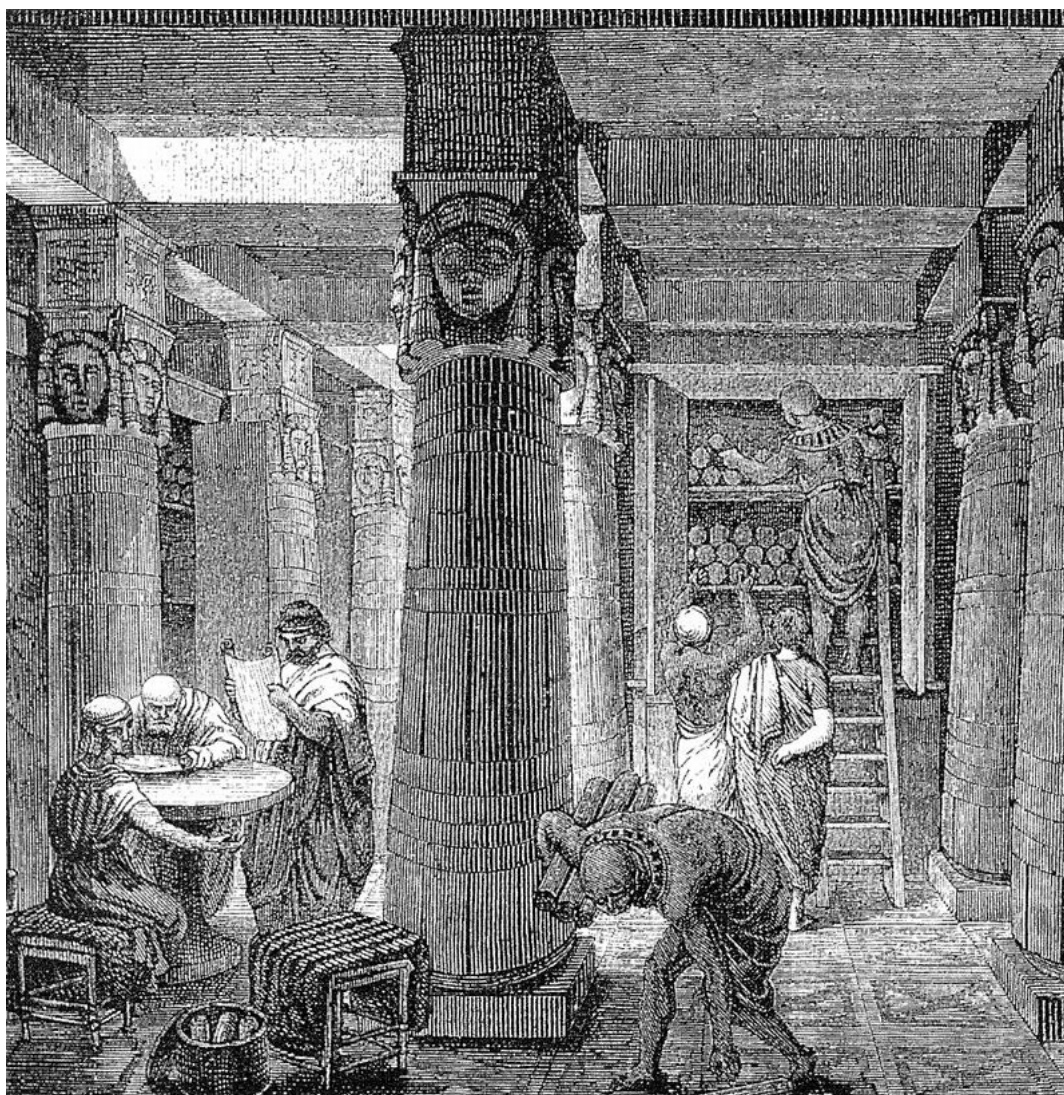
Staré sanskrtské texty jsou plné příběhů o letecké dopravě s použitím přístrojů jako vimany. Starověký indický epos „Rámajána“ popisuje vimany jako patrové lodi s kulatými okénky a kopulí. Soudě podle dojmů z cestování, prehistorická létající loď mohla letět rychlostí větru, vznášet se i prudce vzlétat. Je zde zmínka o palivu, které má nažloutlou světlou barvu.

Folklór všech národů světa obsahuje příběhy o podivných létajících strojích - „nebeských vozech“ a „létajících kobercích“. V jednom ze svých děl mnich Roger Bacon, který žil ve 13. století, zanechal podivnou poznámku: „... létající stroje, a to jak staré, tak ty, které jsou dnes k dispozici“ Obě možnosti se zdají být neuvěřitelné, ale legend a pohádek s leteckou přepravou je dosti.

V Čínských kronikách lze nalézt zmínku o letu na Měsíc. Není možné se domnívat, že je to vymyšlené, protože staré prameny uvádějí datum přistání na Měsíci prvního kosmonauta z Číny na rok 2309 př. n. l. Létal ve vesmíru, kde „nemohl vidět pohyb slunce.“ Pikantní na tom je, když si uvědomíte, že pouze na zemském povrchu si uvědomíte svoji rotaci, kdy člověk pozoruje vizuálně pohyb Slunce od okamžiku východu do jeho západu, i když, jak dobře víme, tento vizuální efekt je tvořen za pomoci rotace Země kolem své osy. Pouze ve vesmíru tento efekt mizí, po opuštění Země. Někteří vědci se domnívají, že v minulých dobách „bohové“ z vesmíru pobývali na Zemi často, a že někteří lidé měli privilegium je navštívit a cestovat s nimi.

Ať se vám to líbí nebo ne, odpověď na všechny otázky není jednoduchá. Víme jen málo o úrovni prastaré vědy, nevíme, odkud měli tyto znalosti. Pokud by v dávných dobách, nemilosrdně nepálily cenné knihy, naše znalosti o zmizelé civilizaci by vypadaly velmi

odlišné. V 6. století př. n. l. byla zničena slavná Aténská sbírka knih, pouze nějakým zázrakem se dochovaly Homérovy básně. Během egyptského tažení spálil Caesar jedinečnou Alexandrijskou muzejní knihovnu, kde byly stovky tisíc svazků potřebných pro vysoké školy a výzkumná střediska. Počet knih zničených inkvizicí ve středověku, nelze obecně určit. Navždy tak byly ztracena pro nás neocenitelné poznatky o starých Májích, když byla Španěly v roce 1549 spálena jejich knihovna v Mexiku.

Alexandrijská knihovna, ilustrace z Wikipedie

Lepší nebyl ani osud rukopisů v Asii. V roce 213 př. n. l. nařídil čínský císař spálit všechny knihovny. Nespočet knih bylo zničeno nebo ztraceno v jiných zemích. Vzhledem k těmto tragédiím naší dávné minulosti nám zbylo jen prázdno, naplněné náhodnými a různorodými údaji. A kdo ví, jestli ve zničených knihách nebyly všechny odpovědi na tyto otázky ...

Autor: Vitalij Komissarov,
<http://taynikrus.ru/tajny-ischeznuvshix-civilizacij/tajny-drevnix-znanij/>

Překlad: Jan Pavlík, 4. 5. 2017